

WYROK SĄDU (czwarta izba)  
z dnia 4 października 2006 r. \*

W sprawie T-193/04

**Hans-Martin Tillack**, zamieszkały w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez I. Forrester, QC, T. Bosly'ego, C. Arholda, N. Flandina, J. Herrlingera i J. Siaensa, adwokatów,

strona skarżąca,

popierany przez

**International Federation of Journalists (IFJ)**, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowaną przez A. Bartoscha i T. Gruppa, adwokatów,

interwenient,

przeciwko

**Komisji Wspólnot Europejskich**, reprezentowanej przez C. Dockseya i C. Ladenburgera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

\* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot, po pierwsze, żądanie stwierdzenia nieważności aktu, którym w dniu 11 lutego 2004 r. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) przekazał niemieckim i belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości informacje dotyczące podejrzenia naruszenia tajemnicy służbowej oraz korupcji, a po drugie, żądanie naprawienia szkody, jakiej skarżący doznał wskutek przekazania tych informacji oraz opublikowania przez OLAF komunikatów prasowych,

ŚĄD PIERWSZEJ INSTANCJI  
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (czwarta izba),

w składzie: H. Legal, prezes, P. Lindh i V. Vădeanu, sędziowie,  
sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 11 maja 2006 r.,

wydaje następujący

**Wyrok**

**Ramy prawne**

- <sup>1</sup> Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF), ustanowiony na mocy decyzji Komisji 1999/352/WE, EWWiS, Euratom z dnia 28 kwietnia 1999 r. (Dz.U. L 136, str. 20), ma za zadanie między innymi prowadzić wewnętrzne dochodzenia w trybie administracyjnym w celu wykrycia czynów niebezpiecznych popełnianych w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych i mogących stanowić uchybienie obowiązkom urzędników i pracowników Wspólnot, karalnych w trybie dyscyplinarnym lub karnym.

- 2 Rozporządzenie nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136, str. 1) normuje kontrole i inne działania podejmowane przez funkcjonariuszy OLAF w ramach ich obowiązków służbowych.

- 3 W motywie 13 rozporządzenia nr 1073/1999 stwierdza się:

„Do właściwych krajowych władz lub instytucji, organów, urzędów lub agencji, w zależności od przypadku, należy podejmowanie decyzji w sprawie dalszego postępowania po zakończeniu dochodzeń na podstawie raportu sporządzonego przez [OLAF]; należy jednak nałożyć na dyrektora [OLAF] obowiązek bezpośredniego przekazywania organom sądowym danego państwa członkowskiego informacji zebranych przez [OLAF] podczas dochodzeń wewnętrznych dotyczących sytuacji, które mogą być powodem wszczęcia postępowania karnego”.

- 4 Artykuł 6 rozporządzenia nr 1073/1999, zatytułowany „Procedura dochodzeń”, przewiduje w ust. 6, że „państwa członkowskie zapewnią to, że ich właściwe władze, zgodnie z przepisami prawa krajowego, dostarczą pracownikom [OLAF] niezbędnego wsparcia w wypełnianiu ich zadania”.

- 5 Ustęp 2 w art. 9 rozporządzenia 1073/1999, zatytułowanym „Raport z dochodzenia i działania podejmowane w jego następstwie”, ma brzmienie następujące:

„[...] Raporty sporządzone na takiej podstawie stanowią dopuszczalny dowód w postępowaniu administracyjnym lub sądowym państwa członkowskiego, w którym istnieje potrzeba ich wykorzystania, w taki sam sposób i na takich samych warunkach jak administracyjne raporty sporządzone przez krajowych administracyjnych kontrolerów [...]”.

- 6 Ustęp 2 w art. 10 rozporządzenia nr 1073/1999, zatytułowanym „Przekazywanie informacji przez [OFAF]”, stanowi:

„[...] [D]yrektor urzędu przesyła organom sądowym [wymiaru sprawiedliwości] danego państwa członkowskiego informacje uzyskane przez [OLAF] w trakcie dochodzeń wewnętrznych dotyczące faktów, które mogą stać się przedmiotem postępowania karnego [...]”.

### **Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu**

- 7 Skarżący jest dziennikarzem zatrudnionym w niemieckim tygodniku *Stern*.
- 8 W notatce z dnia 31 sierpnia 2001 r. (zwanej dalej „notatką Van Buitenena”) P. Van Buitenen, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, poinformował o możliwości zajścia nieprawidłowości w szeregu służb Komisji. Dokument ten dotarł do OLAF w dniu 5 września 2001 r.
- 9 W dniu 23 października 2001 r. dyrektor OLAF polecił wydziałowi Sądownictwo, Doradztwo Prawne i Prowadzenie Postępowań Sądowych zbadanie zarzutów zawartych w notatce Van Buitenena i sformułowanie zaleceń co do dalszych działań.
- 10 W dniu 31 stycznia 2002 r. wydział Sądownictwo, Doradztwo Prawne i Prowadzenie Postępowań Sądowych przedłożył poufną notatkę wewnętrzną zawierającą dwanaście propozycji i zaleceń, w tym wszczęcia dochodzenia w sprawie niektórych zarzutów postawionych w notatce Van Buitenena. Na podstawie tego dokumentu wspomniany wydział opracował notatkę skróconą, datowaną na 14 lutego 2002 r., również o charakterze poufnym.

- 11 Skarżący jest autorem dwóch artykułów opublikowanych w tygodniku *Stern* w dniach 28 lutego i 7 marca 2002 r., w których opisał przypadki nieprawidłowości w instytucjach europejskich. Artykuły te oparte były na notatce Van Buitenena oraz notatce OLAF z dnia 31 stycznia 2002 r.
- 12 W dniu 12 marca 2002 r. OLAF, podejrzewając, że jego poufne notatki z dni 31 stycznia i 14 lutego 2002 r. zostały ujawnione w sposób sprzeczny z prawem, wszczął dochodzenie wewnętrzne w celu wykrycia urzędników lub pracowników Wspólnot Europejskich winnych przecieku.
- 13 W dniu 22 marca 2002 r. dyrektor departamentu Wywiad, Strategia Operacji i Służby Informacyjne OLAF przedłożył dyrektorowi OLAF notatkę stwierdzającą, że według informacji pochodzących z pewnego źródła skarżący wręczył kwotę 8000 euro jednemu z funkcjonariuszy OLAF w zamian za dostęp do licznych dokumentów związanych ze sprawą notatki Van Buitenena. Tego samego dnia rzecznik prasowy OLAF powiadomił dyrektora OLAF o swoim spotkaniu z G., rzecznikiem Komisji do spraw budżetu i zwalczania nadużyć finansowych, który twierdził, iż został poinformowany przez jednego z dziennikarzy tygodnika *Stern* o tym, że skarżący wręczył funkcjonariuszowi OLAF pieniądze w zamian za jakieś dokumenty.
- 14 W dniu 27 marca 2002 r. OLAF opublikował komunikat prasowy zatytułowany „Dochodzenie wewnętrzne w sprawie wycieku informacji poufnych”, o następującym brzmieniu:

„[...] W związku z prawdopodobnym wyciekiem informacji poufnych zawartych w raporcie sporządzonym przez OLAF, urząd postanowił, zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 1073/1999, wsząć dochodzenie wewnętrzne. Według informacji, jakimi dysponuje [OLAF], pewien dziennikarz otrzymał szereg

dokumentów dotyczących sprawy zwanej »sprawą notatki Van Buitenena«. Nie jest wykluczone, że komuś z funkcjonariuszy OLAF (lub innej instytucji) wypłacono pieniądze w zamian za te dokumenty [...].

[OLAF] stosuje się zawsze do najsurowszych norm etycznych. Prowadzi dochodzenia w sposób całkowicie niezależny. Trzeba jednak podkreślić, że czynna korupcja lub opłacanie funkcjonariusza w zamian za dostarczenie informacji poufnych stanowi w Belgii naruszenie prawa. Ponadto informacje otrzymywane przez OLAF w ramach dochodzeń podlegają ochronie belgijskich przepisów w tej dziedzinie. Jeżeli w trakcie dochodzenia wewnętrznego wykryte zostanie naruszenie prawa, [OLAF] zamierza ścigać winnych zgodnie z obowiązującymi przepisami dyscyplinarnymi i karnymi [...].”

15 W odpowiedzi *Stern* opublikował w dniu 28 marca 2002 r. komunikat prasowy w którym z jednej strony potwierdził, że jest w posiadaniu notatki Van Buitenena, a z drugiej podkreślił, iż nie wręczał pieniędzy żadnemu urzędnikowi Wspólnot Europejskich w celu zdobycia dokumentów związanych z tą sprawą. W komunikacie tym podano nazwisko i namiary skarżącego. *Stern* wystosował też w dniu 3 kwietnia 2002 r. pismo do przewodniczącego komitetu nadzoru OLAF, protestując przeciwko oskarżeniom wysuwany przez OLAF.

16 W dniu 4 kwietnia 2002 czasopismo *European Voice* napisało, że według oświadczenia rzecznika prasowego OLAF urząd ten dysponuje „wstępnyymi dowodami” wskazującymi, że „miała miejsce wypłata pieniędzy”, i traktuje sprawę poważnie.

17 Na posiedzeniu w dniach 9 i 10 kwietnia 2002 r. komitet nadzoru OLAF zażądał poinformowania go o przesłankach potwierdzających podejrzenia wręczenia pieniędzy w tej sprawie.

- 18 W dniu 11 kwietnia 2002 r. rzecznik prasowy OLAF wysłał do funkcjonariuszy OLAF pocztą elektroniczną wiadomość następującej treści:

„[...] Jedyną pewną rzeczą w tej chwili jest, że poufny dokument OLAF znalazł się w rękach prasy (co nie powinno mieć miejsca) [i] że wokół OLAF i Komisji krążą »pogłoski« [...], jakoby dokumenty te zostały »kupione« (nawet ze wskazaniem ceny...). [...] Jest rzeczą niedopuszczalną, by [...] istniało niebezpieczeństwo dotarcia informacji poufnych z OLAF do prasy, i to w drodze korupcji funkcjonariusza publicznego [i by] podejrzenia, »pogłoski« lub »spekulacje« tego rodzaju, jak otaczające [OLAF] w ostatnich tygodniach, pozostały bez zbadania ich prawdziwości przez służby dochodzeniowe [...]”.

- 19 W dniu 22 października 2002 r. skarżący złożył skargę (1840/2002/GG) do Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w związku z komunikatem prasowym OLAF z dnia 27 marca 2002 r.

- 20 W dniu 9 grudnia 2002 r. śledczy OLAF oficjalnie przesłuchali G. Zeznał on, że według jednego z jego byłych kolegów z tygodnika *Stern*, którego nazwiska nie podał, skarżący miał otrzymać 8 000 marek niemieckich (DEM) czy też 8000 euro w celu zdobycia informacji na temat Komisji lub ewentualnie OLAF.

- 21 W dniu 18 czerwca 2003 r. rzecznik praw obywatelskich podkreślił w zaleceniu w sprawie skargi skarżącego, że zarzucając popełnienie przestępstwa korupcji bez poparcia tego zarzutu okolicznościami faktycznymi, które byłyby zarazem wystarczające i publicznie weryfikowalne, OLAF postąpił w sposób nieproporcjonalny do celu, co stanowi przypadek niewłaściwego administrowania. Zalecił on wycofanie przez OLAF opublikowanych oskarżeń o korupcję, które można by zrozumieć jako dotyczące skarżącego.

- 22 W związku z projektem zalecenia OLAF w dniu 30 września 2003 r. opublikował komunikat prasowy zatytułowany „Wyjaśnienia OLAF w sprawie domniemanego wycieku informacji”, następującej treści:

„W dniu 27 marca 2002 r. [...] OLAF opublikował komunikat prasowy informujący o wszczęciu na podstawie rozporządzenia [...] nr 1073/1999 wewnętrznego dochodzenia w sprawie domniemanego wycieku informacji poufnych zawartych w raporcie opracowanym przez służby [OLAF].

W komunikacie tym wskazano, że zgodnie z otrzymanymi przez [OLAF] informacjami pewien dziennikarz uzyskał dokumenty dotyczące tak zwanej »sprawy notatki Van Buitenena« i nie jest wykluczone, że komuś z funkcjonariuszy OLAF (lub innej instytucji) wypłacono pieniądze w zamian za te dokumenty.

Dochodzenie OLAF w tej sprawie nie zostało zakończone, lecz do tej pory [OLAF] nie ma dowodów, że wręczenie pieniędzy rzeczywiście miało miejsce.”

- 23 W dniu 12 listopada 2003 r. skarżący opublikował na stronie internetowej tygodnika *Stern* artykuł krytykujący działania dyrektora OLAF.
- 24 W ostatecznej decyzji z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie skargi 1840/2002/GG rzecznik praw obywatelskich ponownie stwierdził, że OLAF dopuścił się niewłaściwego administrowania, i uznał, że OLAF, który przyjął jego projekt zalecenia, nie wykonał go w sposób zadowalający. W związku z tym stwierdził, że krytyczny komentarz z jego strony stanowić może odpowiednią rekompensatę dla skarżącego.

- 25 G., który opuścił Komisję w lipcu 2003 r., został ponownie przesłuchany przez śledczych OLAF w dniu 6 stycznia 2004 r. Podtrzymał on po pierwsze swoje uprzednie zeznania, a ponadto ujawnił nazwisko osoby, która go poinformowała.
- 26 W dniach 20 i 21 stycznia 2004 r. na posiedzeniu komitetu nadzoru OLAF jego dyrektor poinformował komitet o „przebiegu postępowania w toku”, wskazując, że wymaga ono poufnych kontaktów z krajowymi organami wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z protokołem z tego posiedzenia członkowie komitetu wrazili zgodę, „biorąc pod uwagę szczególne okoliczności wspomnianej sprawy, na poinformowanie ich w późniejszym terminie, przy czym to do OLAF należeć będzie udzielenie w stosownym momencie zainteresowanej instytucji wystarczających informacji”.
- 27 W dniu 11 lutego 2004 r. OLAF przekazał informacje dotyczące podejrzeń naruszenia tajemnicy służbowej oraz korupcji organom wymiaru sprawiedliwości w Brukseli (Belgia) i Hamburgu (Niemcy), powołując się na art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999.
- 28 Na podstawie przekazanych informacji belgijskie oraz niemieckie organy wymiaru sprawiedliwości wszczęły śledztwo w sprawie podejrzenia popełnienia przestępstwa korupcji, a organy belgijskie dodatkowo także w sprawie podejrzenia naruszenia tajemnicy służbowej.
- 29 W dniu 19 marca 2004 r. na wniosek sędziego śledczego prowadzącego sprawę policja belgijska przeprowadziła przeszukanie w miejscu zamieszkania oraz w miejscu pracy skarżącego, zatrzymując lub pieczętując dokumenty zawodowe oraz przedmioty osobiste.

- 30 Skarżący wniósł skargę na te działania do sądów belgijskich. Sprawa ta zakończyła się oddaleniem jego skargi przez belgijski sąd kasacyjny w dniu 1 grudnia 2004 r.
- 31 W dniu 15 kwietnia 2004 r. skarżący zwrócił się do dyrektora OLAF, protestując przeciwko prowadzeniu postępowania i żądając udostępnienia mu akt dotyczącego go dochodzenia.
- 32 W dniu 7 maja 2004 r. kopia pisma do belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości z dnia 11 lutego 2004 r., pozbawiona elementów poufnych, została przekazana przewodniczącemu komitetu nadzoru OLAF. Z końcem tego samego miesiąca skarżący również otrzymał kopię tego pisma.
- 33 W dniu 12 maja 2005 r. rzecznik praw obywatelskich przedstawił Parlamentowi Europejskiemu specjalne sprawozdanie dotyczące skargi 2485/2004/GG, złożonej przez skarżącego. Zgodnie z tym sprawozdaniem OLAF winien przyznać, że zawarł nieścisłe i mylące twierdzenia w swoich pismach do rzecznika w ramach dochodzenia dotyczącego skargi 1840/2002/GG. Rzecznik praw obywatelskich zaproponował także, by Parlament przyjął jego zalecenia w formie uchwały.

### **Postępowanie i żądania stron**

- 34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 czerwca 2004 r. skarżący wniósł skargę w niniejszej sprawie.

- 35 Osobnym pismem, zarejestrowanym w sekretariacie Sądu w dniu 4 czerwca 2004 r., skarżący złożył wniosek zmierzający w istocie, po pierwsze, do zawieszenia jakichkolwiek działań w związku z rzekomym zawiadomieniem złożonym przez OLAF w dniu 11 lutego 2004 r. do belgijskich i niemieckich organów wymiaru sprawiedliwości, a po drugie, do zakazania OLAF otrzymywania oraz zapoznawania się, badania lub wysłuchiwanie treści jakichkolwiek dokumentów lub informacji znajdujących się w posiadaniu belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości w wyniku przeszukania przeprowadzonego w jego miejscu zamieszkania i pracy w dniu 19 marca 2004 r.
- 36 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2004 r. International Federation of Journalists (IFJ) wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań skarżącego.
- 37 Postanowieniem prezesa Sądu z dnia 15 października 2004 r. w sprawie T-193/04 R Tillack przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3575, wniosek o zastosowanie środków tymczasowych został oddalony, a rozstrzygnięcie o kosztach pozostawione do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.
- 38 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 24 grudnia 2004 r. skarżący wniósł odwołanie od ww. postanowienia w sprawie Tillack przeciwko Komisji.
- 39 Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2005 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił interwencję IFJ w niniejszej sprawie. Interwenient przedstawił uwagi interwenienta, a pozostali uczestnicy postępowania swoje uwagi w wyznaczonych terminach.
- 40 Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie C-521/04 P(R) Tillack przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-3103, prezes Trybunału oddalił odwołanie w sprawie zastosowania środków tymczasowych i obciążył skarżącego kosztami postępowania.

41 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (czwarta izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

42 Strony przedstawiły stanowiska i odpowiedzi na pytania ustne Sądu na rozprawie w dniu 11 maja 2006 r.

43 Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji OLAF o złożeniu do belgijskich i niemieckich organów wymiaru sprawiedliwości „zawiadomienia” z dnia 11 lutego 2004 r.;
- zasądzenie od Komisji na jego rzecz odszkodowania w wysokości określonej przez Sąd, powiększonego o odsetki określone przez Sąd;
- zarządzenie wszelkich innych środków zadośćuczynienia sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

44 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności oraz skargi o odszkodowanie jako niedopuszczalnych;

- ewentualnie o oddalenie ich jako bezpodstawnych;
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

<sup>45</sup> IFJ wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji OLAF z dnia 11 lutego 2004 r. o „złożeniu zawiadomienia” do belgijskich i niemieckich organów wymiaru sprawiedliwości.

## Co do prawa

*W przedmiocie dopuszczalności żądania stwierdzenia nieważności aktu, którym OLAF przekazał informacje belgijskim i niemieckim organom wymiaru sprawiedliwości*

### Argumenty stron

<sup>46</sup> Nie podnosząc formalnie zarzutu niedopuszczalności, Komisja twierdzi, że skarga o stwierdzenie nieważności jest oczywiście niedopuszczalna wobec braku aktu podlegającego zaskarżeniu w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE.

<sup>47</sup> Powołując się na postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie T-215/02 Gómez-Reino przeciwko Komisji, Rec. FP str. I-A-345 i II-1685, pkt 50 i 51, Komisja utrzymuje, że akt, którym OLAF przekazał informacje belgijskim i niemieckim organom wymiaru sprawiedliwości zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 10 ust. 2 rozporządzenia 1073/1999, stanowi akt przygotowawczy, który samodzielnie

nie zmienia sytuacji prawnej skarżącego. Krajowe organy wymiaru sprawiedliwości same decydują bowiem o dalszych działaniach w związku z przekazanymi informacjami, postanawiając ewentualnie, na podstawie prawa krajowego, o wszczęciu dochodzenia, przeprowadzeniu postępowania dowodowego i ściganiu w trybie karnym. Sąd krajowy będzie następnie właściwy do osądzenia podejrzanego.

48 Komisja przypomina także, iż w wyroku z dnia 15 stycznia 2003 r. w sprawach połączonych T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 i T-272/01 Philip Morris International i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1, Sąd uznał, że decyzja Komisji o wniesieniu pozwu cywilnego do sądu amerykańskiego nie podlega skardze o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 akapit czwarty WE, gdyż pozew ten nie zmienia samodzielnie sytuacji prawnej pozwanego. Zdaniem Komisji orzecznictwo to powinno tym bardziej znaleźć zastosowanie w niniejszym przypadku, w którym OLAF nie złożył zawiadomienia ani nie wniósł skargi, a jedynie przekazał informację o okolicznościach faktycznych mogącą skłonić właściwe organy do wszczęcia postępowania, w którym ani OLAF, ani Komisja nie będą co do zasady stronami.

49 Ponadto obowiązek współpracy ustanowiony w art. 10 WE nie wywołuje wiążących skutków prawnych wobec krajowych organów wymiaru sprawiedliwości ani skarżącego. Artykuł 6 ust. 6 rozporządzenia nr 1073/1999 nie znajduje zastosowania do czynności podejmowanych w ramach postępowań śledczych prowadzonych przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości państw członkowskich po otrzymaniu przez nie informacji od OLAF. Natomiast rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292, str. 2) nie ma związku z niniejszą sprawą.

50 Poza tym skarżący korzysta ze skutecznej ochrony sądowej. Po pierwsze, belgijski nakaz rewizji stanowi jedyny akt naruszający wolność wypowiedzi skarżącego, w związku z czym ochrona sądowa wobec tego aktu powinna zostać zapewniona przez sądy belgijskie. Po drugie, nawet gdy krajowy nakaz rewizji zostaje wydany na

podstawie informacji przekazanych przez OLAF, krajowe środki zaskarżenia zapewniają ochronę sądową podejrzanego, nawet jeśli zastosowanie mógłby tu znaleźć art. 234 WE, w razie podniesienia przez podejrzanego przed sądem krajowym zarzutu naruszenia przez OLAF w trakcie dochodzenia prawa wspólnotowego. Po trzecie, brak możliwości zakwestionowania decyzji o przekazaniu informacji na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 w drodze skargi o stwierdzenie nieważności nie wyklucza z góry możliwości wniesienia do sądu wspólnotowego skargi o odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności pozaumownej.

- 51 Komisja stwierdza wreszcie, że wszelkie odstępstwa od obowiązujących zasad dopuszczalności skargi na podstawie art. 230 WE miałyby szkodliwy wpływ na skuteczność, poufność i niezależny charakter dochodzeń prowadzonych przez OLAF. Jej zdaniem nawet odrzucenie przez sądy belgijskie jako niedopuszczalnych wszelkich zarzutów opartych na naruszeniu przez OLAF zasad postępowania nie powoduje dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności w niniejszej sprawie. Wyrok Trybunału z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie C-167/02 P Rothley i in. przeciwko Parlamentowi, Rec. str. I-3149, nie prowadzi do odmiennych wniosków.
- 52 Skarżący twierdzi, że jego skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona na podstawie art. 230 WE jest dopuszczalna.
- 53 Uznaje on przede wszystkim, że „zawiadomienie” OLAF wywołało skutki prawne, gdyż władze krajowe wszczęły w jego następstwie dochodzenie. Państwa członkowskie są bowiem jego zdaniem zobowiązane na mocy art. 10 WE oraz rozporządzenia nr 1073/1999, a w szczególności jego art. 6 ust. 6 do udzielenia OLAF pomocy.
- 54 Następnie interesy skarżącego nie byłyby jego zdaniem dostatecznie chronione, gdyby musiał on czekać na ostateczne orzeczenie belgijskiego wymiaru sprawiedli-

wości przed zaskarżeniem „zawiadomienia” OLAF. Generalnie dziennikarze i ich informatorzy obawialiby się ujawniać informacje dotyczące instytucji wspólnotowych, gdyby istniało zagrożenie, że „zawiadomienie” złożone przez OLAF spowoduje wszczęcie postępowania karnego. Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu przyczyniłoby się do przywrócenia dobrego imienia skarżącego, poważnie nadszarpniętego wielokrotnie powtarzanymi kłamliwymi pomówieniami OLAF.

55 Zdaniem skarżącego zaskarżenie „zawiadomienia” stanowi jedyną skuteczną drogę uniemożliwienia bezprawnego posługiwania się zgromadzonymi przez władze belgijskie podczas przeszukania informacjami, które mogą pozwolić na zidentyfikowanie informatorów skarżącego. OLAF może bowiem wystąpić w charakterze oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu karnym w Belgii i domagać się w związku z tym dostępu do zajętych dokumentów. Ponadto stwierdzenie nieważności „zawiadomienia” samo mogłoby wywołać skutki prawne, w szczególności w postaci uniemożliwienia ponownych praktyk tego rodzaju ze strony Komisji.

56 W odniesieniu do powołanego powyżej postanowienia w sprawie Gómez-Reino przeciwko Komisji skarżący uznaje, że okoliczności, w jakich zostało ono wydane, różnią się znacznie od okoliczności niniejszej sprawy.

57 Poza tym rozporządzenie nr 1073/1999 oraz rozporządzenie nr 2185/96 nadają szczególne uprawnienia OLAF, który nawiązał ścisłą współpracę z krajowymi instytucjami kontroli państwowej.

58 W odpowiedzi na twierdzenie Komisji, zgodnie z którym OLAF nie zwracał się do belgijskich ani niemieckich organów wymiaru sprawiedliwości o podjęcie konkretnych działań, skarżący podważa jego prawdziwość. Po pierwsze, w „zawiadomieniu” skierowanym do władz belgijskich OLAF zalecił niezwłoczne podjęcie działań ze względu na rzekomy rychły wyjazd skarżącego do Waszyngtonu (Stany Zjednoczone). Następnie śledczy OLAF kontaktowali się z funkcjonariuszami krajowymi już w dniach 13 i 16 stycznia 2004 r. w celu koordynacji czynności dochodzenio-

wych. Na koniec wreszcie OLAF żądał od władz krajowych przeprowadzenia przeszukania w miejscu zamieszkania i pracy skarżącego w celu zgromadzenia dowodów w ramach prowadzonego przez siebie dochodzenia wewnętrznego, co potwierdza oświadczenie przewodniczącego komitetu nadzoru OLAF złożone przed House of Lords Select Committee on the European Union (specjalną komisją ds. Unii Europejskiej w Izbie Lordów, Zjednoczone Królestwo) w dniu 19 maja 2004 r. Sędzia śledczy nie działał więc w pełni niezależnie, lecz na wniosek OLAF.

59 Skarżący zwraca również uwagę, że władze krajowe muszą ufać informacjom zawartym w raportach z dochodzenia OLAF, które stanowią dopuszczalne dowody przed sądem, zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999. Skarżący twierdzi w tej kwestii, że naruszenie tajemnicy służbowej przez urzędnika Wspólnot Europejskich nie stanowi przestępstwa w prawie belgijskim. Stąd jego zdaniem OLAF mógł zostać oskarżycielem posiłkowym jedynie ze względu na uprzywilejowane stosunki z władzami belgijskimi, które gotowe były podjąć działania na podstawie „zawiadomienia”.

60 Z argumentów tych wynika jego zdaniem, że „zawiadomienia” OLAF nie można porównywać z decyzją Komisji o wniesieniu pozwu, będącą przedmiotem ww. wyroku w sprawie Philip Morris International i in. przeciwko Komisji, gdzie sytuacja Komisji była porównywalna z sytuacją każdego innego podmiotu. Po drugie, postanowienie Sądu z dnia 13 lipca 2004 r. w sprawie T-29/03 Comunidad Autónoma de Andalucía przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-2923, dotyczy odmiennych okoliczności, gdyż chodzi tam o końcowy raport z dochodzenia zewnętrznego. Ponadto Sąd uwzględnił tam wcześniejsze umorzenie postępowania przez prokuraturę, w związku z czym raport nie mógł już mieć niekorzystnych skutków prawnych.

61 Powołując się wreszcie na ww. wyrok w sprawie Rothley i in. przeciwko Parlamentowi, skarżący uznaje, że art. 230 WE należy interpretować w świetle prawa do skutecznej ochrony sądowej. W niniejszym przypadku zaś nie dysponuje on żadnym środkiem zaskarżenia działań OLAF. Nie może on żądać od sądu krajowego zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału, ponieważ

bezprawność działań OLAF nie przesądza o bezprawności działań podjętych przez krajowe organy wymiaru sprawiedliwości. Jedynie sądy wspólnotowe są władne osądzić OLAF, nie zaś sądy krajowe, lub ostatecznie Europejski Trybunał Praw Człowieka. Stąd procedury krajowe nie zapewniają skutecznej kontroli sądowej. Zdaniem skarżącego jest niedopuszczalne, by w sprawie, w której w grę wchodzi wolność prasy, przysługiwała mu jedynie skarga odszkodowawcza do Sądu.

<sup>62</sup> IFJ utrzymuje, że skarga jest dopuszczalna, jako że „zawiadomienie” złożone belgijskim i niemieckim organom wymiaru sprawiedliwości stanowi decyzję w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE. Skarga o stwierdzenie nieważności nie jest wymierzona przeciwko przeszukaniu przeprowadzonemu przez władze belgijskie, lecz przeciwko decyzji OLAF mającej na celu wywołanie skutków prawnych dotyczących osoby skarżącego.

<sup>63</sup> Odmienne od sprawy Gómez-Reino przeciwko Komisji, w której zostało wydane ww. postanowienie, niniejszy przypadek dotyczy „zawiadomienia” pociągającego za sobą bezpośrednie skutki prawne dla skarżącego, a nie zwykłego aktu przygotowawczego.

<sup>64</sup> Powołując się na wyrok Trybunału z dnia 5 października 1988 r. w sprawie 180/87 Hamill przeciwko Komisji, Rec. str. 6141, IFJ podkreśla, że nawet zwykłe informacje przekazane krajowym organom wymiaru sprawiedliwości mogą podlegać kontroli sądów wspólnotowych.

<sup>65</sup> Wreszcie zdaniem IFJ skarga o stwierdzenie nieważności jest dopuszczalna również na podstawie prawa do skutecznej ochrony sądowej. Artykuł 230 WE należy bowiem interpretować w duchu wspólnoty prawa, by zapewnić skarżącemu ochronę sądową przeciwko działaniom OLAF. Sądy belgijskie nie są w stanie kontrolować w każdym przypadku, w sposób wyczerpujący i gruntowny zgodności działań instytucji Wspólnoty z prawem wspólnotowym.

## Ocena Sądu

- <sup>66</sup> W niniejszym przypadku skarga o stwierdzenie nieważności dotyczy aktu, którym OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 przekazał niemieckim i belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości informacje o podejrzeniu naruszenia tajemnicy służbowej i korupcji, z czym powiązany jest skarżący.
- <sup>67</sup> Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem aktami lub decyzjami zaskarżalnymi skargą o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE są akty wywołujące wiążące skutki prawne, mogące naruszać interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. str. 2639, pkt 9 i wyrok Sądu z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie T-309/03 Camós Grau przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-1173, pkt 47).
- <sup>68</sup> Trzeba zaś stwierdzić, że w niniejszym przypadku zaskarżony akt nie zmienia w istotny sposób sytuacji prawnej skarżącego.
- <sup>69</sup> Z przepisów rozporządzenia nr 1073/1999, w szczególności z motywu 13 i art. 9 wynika, że wnioski OLAF zawarte w raporcie końcowym nie mogą prowadzić w sposób automatyczny do wszczęcia postępowania sądowego lub dyscyplinarnego, gdyż właściwe organy mają swobodę wyboru działań, jakie podejmą w następstwie raportu, w związku z czym tylko te organy mogą wydać decyzje zmieniające sytuację prawną osób, wobec których w raporcie zalecono wszczęcie takich postępowań (ww. postanowienie w sprawie Comunidad Autónoma de Andalucía przeciwko Komisji, pkt 37 i wyrok w sprawie Camós Grau przeciwko Komisji, pkt 51).

70 Podobnie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 przewiduje jedynie przekazanie informacji krajowym organom wymiaru sprawiedliwości, które w ramach przysługujących im uprawnień dokonują oceny zawartości i znaczenia tych informacji i podejmują na tej podstawie decyzję co do dalszych działań. W związku z tym za ewentualne wszczęcie postępowania sądowego na skutek przekazania informacji przez OLAF, a także wynikające stąd akty prawne jedyną i całkowitą odpowiedzialność ponoszą organy krajowe.

71 Żaden z argumentów skarżącego nie podważa tego stwierdzenia.

72 Po pierwsze, z zasady lojalnej współpracy wynika dla państw członkowskich obowiązek podjęcia wszelkich działań niezbędnych do zapewnienia skuteczności prawa wspólnotowego, a dla instytucji Wspólnoty wzajemny obowiązek lojalnej współpracy z państwami członkowskimi (wyroki Trybunału z dnia 26 listopada 2002 r. w sprawie C-275/00 *First i Franex*, Rec. str. I-10943, pkt 49 i z dnia 4 marca 2004 r. w sprawie C-344/01 *Niemcy przeciwko Komisji*, Rec. str. I-2081, pkt 79). Zasada ta oznacza, że krajowe organy wymiaru sprawiedliwości winny, po przekazaniu im przez OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 informacji, poddać je starannej analizie i wyciągnąć właściwe wnioski, by zapewnić poszanowanie prawa wspólnotowego, wszczynając ewentualnie postępowanie sądowe, jeżeli uznają to za zasadne. Obowiązek dokonania starannej oceny nie oznacza jednak konieczności interpretowania wspomnianego przepisu w taki sposób, że przekazanie informacji ma charakter wiążący w takim sensie, iż organy krajowe byłyby zobowiązane do podjęcia określonych działań. Taka wykładnia oznaczałaby bowiem modyfikację podziału zadań i odpowiedzialności przewidzianego i dokonanego w rozporządzeniu nr 1073/1999 (ww. postanowienie z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie *Tillack przeciwko Komisji*, pkt 33).

73 Ponadto art. 6 ust. 6 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczący dochodzeń prowadzonych przez OLAF oraz rozporządzenie nr 2185/96 dotyczące inspekcji i kontroli na miejscu dokonywanych przez Komisję w celu ochrony interesów

finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami dotyczą własnych uprawnień śledczych OLAF oraz Komisji. Lojalna współpraca, jakiej oczekuje się od państw członkowskich, gdy podmioty te korzystają ze swoich uprawnień, oznacza wprowadzić pomoc właściwych organów krajowych przy wykonywaniu działań prowadzonych w imieniu Wspólnoty, nie ma jednak związku z uprawnieniami własnymi tych organów, w szczególności w zakresie wymiaru sprawiedliwości, i nie oznacza naruszenia ich kompetencji.

- 74 Po drugie, jeśli chodzi o argument skarżącego, zgodnie z którym OLAF mógłby występować w charakterze oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu karnym w Belgii w celu uzyskania dostępu do dokumentów zajętych w miejscu zamieszkania i pracy zainteresowanego, należy zauważyć, przypuściwszy prawdziwość tego domniemania, że byłoby to bez wpływu na zaskarżalność aktu, którym OLAF przekazuje informacje krajowym organom wymiaru sprawiedliwości.
- 75 Po trzecie, z ww. wyroku w sprawie Hamill przeciwko Komisji, którego przedmiotem była skarga odszkodowawcza, a nie skarga o stwierdzenie nieważności, w żadnym wypadku nie wynika, by przekazanie przez OLAF informacji na podstawie art. 10 ust. 2 nr 1073/1999 wywoływało wiążące skutki prawne mogące naruszać interesy skarżącego.
- 76 Po czwarte, okoliczności faktyczne, na które powołuje się skarżący, dowodzące jego zdaniem, że belgijskie organy wymiaru sprawiedliwości nie działały w pełni niezależnie, lecz zgodnie z wnioskiem OLAF, nie zasługują na uwzględnienie.
- 77 Jeśli chodzi z jednej strony o oświadczenie przewodniczącego komitetu nadzoru OLAF złożone przed House of Lords Select Committee on the European Union w dniu 19 maja 2004 r., skarżący nie przedstawił żadnego dowodu pozwalającego Sądowi na zweryfikowanie treści tego oświadczenia, nie może ono zatem zostać wzięte pod uwagę.

78 Jeśli chodzi z drugiej strony o raport wstępny załączony do pisma skierowanego do belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości, jego pkt 2.2 i 2.3 są sformułowane w sposób następujący:

„Jak ustalono już w porozumieniu z prokuraturą w Hamburgu [...] w dniu 13 stycznia 2004 r. i z prokuraturą w Brukseli [...] w dniu 16 stycznia 2004 r., przekazanie informacji tym dwóm organom wymiaru sprawiedliwości jest niezbędne w celu podjęcia niezależnych, lecz skoordynowanych działań;

[...]

Pożądane jest podjęcie działań niezwłocznie, jako że zgodnie z naszymi informacjami H.M. Tillack opuści Brukselę w marcu br. w celu objęcia funkcji korespondenta tygodnika *Stern* w Waszyngtonie [...] Wraz z jego wyjazdem z Brukseli zniknąć mogłyby istotne materiały dowodowe.”

79 Jednakże w odniesieniu do pkt 2.2 raportu wstępnego skarżący nie kwestionuje twierdzenia Komisji, zgodnie z którym kontakty między OLAF a prokuraturami krajowymi dotyczyły kwestii czysto formalnych, jak wyznaczenie osoby, do której kierowane mają być informacje. Co się tyczy pkt 2.3, o ile trzeba stwierdzić, że OLAF rzeczywiście sugerował, by sprawa została rozpatrzona niezwłocznie, sugestia ta w niczym nie wiąże belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości. Nie można jej bowiem porównywać do wniosku do władz belgijskich o wszczęcie postępowania sądowego lub podjęcie jakichkolwiek innych działań. Ponadto art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 dotyczący przekazywania informacji uzyskanych w trakcie prowadzonego dochodzenia właściwym władzom krajowym przewiduje jedynie przekazanie tych informacji właściwym władzom krajowym, do których należy, zgodnie z ich własnymi uprawnieniami, podjęcie decyzji o dalszych działaniach.

<sup>80</sup> Chybiony jest wreszcie argument oparty na braku skutecznej ochrony sądowej. Argument ten bowiem nie może samodzielnie stanowić podstawy dopuszczalności skargi (postanowienia Sądu z dnia 19 września 2005 r. w sprawie T-247/04 Aseprofar i Edifa przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3449, pkt 59 i z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawach połączonych T-236/04 i T-241/04 EEB i Stichting Natuur en Milieu przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-4945, pkt 68). Co więcej, z akt sprawy i debaty na rozprawie wynika, że skarżący wniósł do sądów belgijskich, a następnie do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka skargę na działania podjęte przez belgijskie organy wymiaru sprawiedliwości w następstwie przekazania przez OLAF informacji w dniu 11 lutego 2004 r. Ponadto skarżący mógł wezwać sądy krajowe, niemające kompetencji do stwierdzenia nieważności aktu, którym OLAF przekazał informacje belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 22 października 1987 r. w sprawie 314/85 Foto-Frost, Rec. str. 4199, pkt 20), by zwróciły się w tej kwestii z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału.

<sup>81</sup> Jak wynika z powyższego, przekazania informacji na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999, niewywołującego w niniejszym przypadku wiążących skutków prawnych, nie można uznać za akt zmieniający sytuację prawną skarżącego.

<sup>82</sup> W związku z tym żądanie stwierdzenia nieważności aktu, którym OLAF przekazał w dniu 11 lutego 2004 r. informacje niemieckim i belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości, jest niedopuszczalne.

*W przedmiocie żądania naprawienia zarzucanej szkody*

*W przedmiocie dopuszczalności*

— Argumenty stron

<sup>83</sup> Zdaniem Komisji skarga o odszkodowanie obejmuje dwa oddzielne żądania. Dotyczy bowiem naprawienia rzekomej szkody wyrządzonej po pierwsze przez „zawiado-

mienie” złożone przez OLAF, a po drugie przez komunikaty prasowe OLAF z marca 2002 r. i z września 2003 r., jak również inne oświadczenia publiczne OLAF.

84 Skarga ta jest jej zdaniem w całości niedopuszczalna, gdyż nie spełnia warunków ustanowionych w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu.

85 Ponadto żądanie odszkodowania dotyczące „zawiadomienia” złożonego przez OLAF jest niedopuszczalne, jako ściśle związane ze skargą o stwierdzenie nieważności, która sama z kolei jest niedopuszczalna.

86 Skarżący uznaje przede wszystkim, że żądanie odszkodowania dotyczące „zawiadomienia” złożonego przez OLAF jest dopuszczalne. Podkreśla on, że nieprawidłowe działania OLAF podlegać muszą kontroli sądowej.

87 Kwestionuje on następnie argument, zgodnie z którym skarga o odszkodowanie jest niedopuszczalna z powodu niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności aktu będącego przyczyną szkody.

88 Uznaje on wreszcie, że skarga spełnia warunki dopuszczalności ustanowione w regulaminie i jest wystarczająco zrozumiała, by strona pozwana była w stanie przygotować obronę. Opisuje bowiem bezprawne postępowanie OLAF, doznaną szkodę oraz powody istnienia związku przyczynowego między tym bezprawnym postępowaniem a szkodą.

## — Ocena Sądu

- <sup>89</sup> Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z art. 21 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie do Sądu na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu oraz art. 44 § 1 lit. c) regulaminu, skarga winna wskazywać przedmiot sporu oraz wymieniać podnoszone zarzuty. Opis ten winien być wystarczająco zrozumiały i precyzyjny, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi rozstrzygnięcie sporu, w razie konieczności bez dodatkowych informacji. Ze względów bezpieczeństwa prawnego i wymogów właściwego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości dopuszczalność skargi wymaga, by z samej jej treści wynikały, przynajmniej w skrócie, lecz w sposób spójny i zrozumiały, podstawowe okoliczności faktyczne i prawne, na których skarga ta jest oparta (wyroki Sądu z dnia 10 lipca 1997 r. w sprawie T-38/96 Guérin automobiles przeciwko Komisji, Rec. str. II-1223, pkt 41 i z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie T-157/01 Danske Busvognmænd przeciwko Komisji, Rec. str. II-917, pkt 45).
- <sup>90</sup> Skarga o naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję Wspólnoty spełnia te przesłanki, jeżeli pozwala zidentyfikować czyn, jaki skarżący zarzuca instytucji, względy, dla których istnieje jego zdaniem związek przyczynowy między tym czynem a szkodą, a także rodzaj i rozmiary tej szkody (wyroki Sądu z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-961, pkt 107 i z dnia 10 lutego 2004 r. w sprawach połączonych T-215/01, T-220/01 i T-221/01 Calberson GE przeciwko Komisji, Rec. str. II-587, pkt 176).
- <sup>91</sup> W niniejszym przypadku należy stwierdzić przede wszystkim, że żądania skargi zmierzające do naprawienia szkody są bardzo skrótowe. Pozwalają niemniej na zidentyfikowanie dwóch rzekomo niedozwolonych czynów OLAF, którymi zdaniem skarżącego wyrządził on mu szkodę. Pierwszy z nich to „zawiadomienie” złożone przez OLAF belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości. Drugi stanowią

komunikaty prasowe OLAF z dnia 27 marca 2002 r. i z dnia 30 września 2003 r., jak również oświadczenia rzecznika prasowego OLAF opublikowane w „European Voice” w dniu 4 kwietnia 2002 r. oraz dyrektora generalnego OLAF wyemitowane na kanale Stern TV w dniu 24 marca 2004 r.

- <sup>92</sup> Następnie ze skargi wynika, że szkoda, jaką w swoim mniemaniu skarżący poniósł z powodu poszczególnych zarzucanych czynów niedozwolonych OLAF, stanowi naruszenie jego dobrego imienia i wiarygodności zawodowej. Skarga pozwala również na określenie rozmiarów szkody, jaką miał wyrządzić OLAF.
- <sup>93</sup> Skarżący wskazuje wreszcie na istnienie związku przyczynowego między szkodą a poszczególnymi czynami zarzucanymi OLAF.
- <sup>94</sup> Ponadto z argumentacji Komisji na temat zasadności skargi wynika, że była ona w stanie przygotować swoją obronę w zakresie przesłanek odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty.
- <sup>95</sup> Należy zatem odrzucić zarzut Komisji oparty na niezgodności skargi z wymogami art. 44 § 1 lit. c) regulaminu.
- <sup>96</sup> Komisja utrzymuje również, że żądanie odszkodowania dotyczące „zawiadomienia” złożonego przez OLAF jest niedopuszczalne ze względu na niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności, z którą jest ono ściśle związane.

97 Należy w tej kwestii przypomnieć, że Skarga o odszkodowanie jest odrębnym środkiem prawnym, odgrywającym szczególną rolę w systemie środków zaskarżenia i podlegającym zasadom ustanowionym z uwzględnieniem jego szczególnych celów. Podczas gdy celem skargi o stwierdzenie nieważności lub skargi na bezczynność jest sankcja za bezprawność wiążącego aktu prawnego lub braku takiego aktu, przedmiotem skargi o odszkodowanie jest żądanie naprawienia szkody wynikłej z bezprawnego aktu lub postępowania, które można przypisać instytucji lub organowi wspólnotowemu (zob. wyrok Trybunału z dnia 23 marca 2004 r. w sprawie C-234/02 P Rzecznik Praw Obywatelskich przeciwko Lambertsowi, Rec. str. I-2803, pkt 59 i powołane tam orzecznictwo).

98 Stąd podmioty prawa, nie mogąc, z racji przesłanek dopuszczalności ustanowionych w art. 230 akapit czwarty WE, zaskarżyć bezpośrednio niektórych aktów lub działań instytucji Wspólnoty, mają jednak możliwość zakwestionować postępowanie niemające charakteru władczego, które z tego względu nie może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności, dochodząc odpowiedzialności pozaumownej w drodze skargi przewidzianej w art. 235 WE i art. 288 akapit drugi WE, jeżeli postępowanie to może rodzić odpowiedzialność Wspólnoty (ww. wyroki w sprawach Philip Morris International i in. przeciwko Komisji, pkt 123, i Camós Grau przeciwko Komisji, pkt 78).

99 W związku z tym dopuszczalność skargi o odszkodowanie wniesionej przez skarżącego, mającej na celu naprawienie szkody moralnej wynikającej z postępowania zarzucanego OLAF, należy rozpatrywać w oderwaniu od skargi o stwierdzenie nieważności.

100 Stąd żądania skarżącego mające na celu uzyskanie naprawienia szkody wynikającej z rzekomo niedozwolonego postępowania OLAF są dopuszczalne.

## Co do istoty

## — Argumenty stron

- 101 Zdaniem skarżącego niedozwolonym aktem administracyjnym jest, po pierwsze, „zawiadomienie”, jakie OLAF złożył belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości. Jest ono bezprawne ze względu na szereg wad formalnych oraz naruszenie prawa podstawowego, jakim jest wolność prasy. Skarżący kwestionuje także komunikaty prasowe OLAF z marca 2002 i września 2003 r. Rzecznik praw obywatelskich stwierdził jego zdaniem, że komunikat prasowy z marca 2002 r., oparty na pogłoskach, stanowi oczywisty przypadek niewłaściwego administrowania oraz naruszenie zasady proporcjonalności. Komunikat ten należy zatem uznać za bezprawny akt administracyjny. Komunikat prasowy z września 2003 r. również stanowi przypadek niewłaściwego administrowania i narusza zasadę proporcjonalności, gdyż powtarza zarzuty zawarte w komunikacie prasowym z marca 2002 r. Skarżący wskazuje wreszcie oświadczenia rzecznika prasowego OLAF opublikowane w czasopiśmie „European Voice” z dnia 4 kwietnia 2002 r. oraz dyrektora OLAF wyemitowane na kanale Stern TV w dniu 24 marca 2004 r. Naruszają one zdaniem skarżącego jego dobre imię, a także zasadę dobrej administracji, gdyż oparte są tylko na pogłoskach.
- 102 Skarżący utrzymuje również, że OLAF wykroczył poza przysługujący mu zakres swobodnego uznania. W związku z wagą popełnionych czynów niedozwolonych postępowanie OLAF uznać trzeba za wystarczająco istotne naruszenie normy prawa wspólnotowego.
- 103 Twierdzi on, że doznał poważnej szkody moralnej polegającej na naruszeniu jego dobrego imienia i wiarygodności zawodowej. Po pierwsze, będzie mu dużo trudniej uzyskać informacje ze źródeł, jakie wykorzystuje, wykonując swój zawód. Po drugie, pojawią się poważne przeszkody w sprzedaży jego artykułów gazetom i czasopismom. Stąd działania OLAF poważnie zaszkodziły możliwościom rozwoju

kariery zawodowej skarżącego. Poza tym istnienie szkody moralnej jest tym bardziej oczywiste, jeśli fałszywe oskarżenia prowadzą do wszczęcia postępowania karnego, przeszukania i zajęcia dokumentów, jak w niniejszym przypadku. Skarżący wnosi do Sądu o określenie kwoty odszkodowania, która będzie w stanie zarazem naprawić szkodę i będzie miała charakter odstrasżający wobec Komisji. Skarżący proponuje wstępnie kwotę 250 000 euro.

104 W kwestii związku przyczynowego skarżący twierdzi, że szkoda w dobrym imieniu została spowodowana komunikatami prasowymi OLAF i późniejszymi oświadczeniami, a najważniejszym elementem było zawiadomienie złożone przez OLAF do belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości, które doprowadziło do przeszukania w miejscu jego zamieszkania i pracy. Śledczy OLAF doradzali organom wymiaru sprawiedliwości i przekazali im informacje mogące wprowadzić je w błąd co do pilności i konieczności podjęcia działań. Zdaniem skarżącego okoliczność, że władze belgijskie zareagowały z pewną opieszałością, nie neguje zasadności skargi.

105 W odniesieniu do komunikatów prasowych i publicznych oświadczeń OLAF skarżący podkreśla, że publikacja przez OLAF komunikatów prasowych o wszczęciu dochodzenia jest rzeczą wyjątkową. Ponadto jego zdaniem każdy, kto interesuje się tą sprawą, zidentyfikował go natychmiast jako dziennikarza, który skorumpował urzędnika Wspólnot. Co więcej, znane dzisiaj okoliczności faktyczne okazują się znacznie groźniejsze niż badane przez rzecznika praw obywatelskich w 2003 r. OLAF dopuścił się bowiem dezinformacji rzecznika, twierdząc, że został poinformowany z pewnych źródeł, w szczególności przez członków Parlamentu Europejskiego, podczas gdy jego jedynym źródłem informacji był G.

106 W replice skarżący podkreśla, że publiczne oskarżenia OLAF stanowią nie tylko przypadek niewłaściwego administrowania, lecz także naruszenie zasady dobrej administracji, domniemania niewinności oraz prawa do uczciwego procesu.

Publikacja komunikatów prasowych stanowi także naruszenie art. 8 rozporządzenia nr 1073/1999, jako że informacje przekazywane i otrzymywane w ramach dochodzeń wewnętrznych objęte są tajemnicą służbową.

107 Komisja twierdzi, że oba żądania odszkodowania są bezzasadne.

108 Jeśli chodzi, po pierwsze, o żądanie odszkodowawcze dotyczące przekazania informacji belgijskim i niemieckim organom wymiaru sprawiedliwości, Komisja utrzymuje, że OLAF nie naruszył żadnej normy prawnej. Ponadto skarżący nie wykazał wystarczająco istotnego naruszenia zakresu swobody uznania OLAF.

109 Co się tyczy rzeczywistego charakteru zarzucanej szkody, skarga nie podaje konkretnych informacji na temat szczególnej sytuacji zawodowej skarżącego. Jest on pracownikiem tygodnika „Stern” i jego dobre imię nie ucierpiało z powodu przeszukania i zajęcia dokumentów przez władze belgijskie.

110 Skarżący nie wykazał przede wszystkim związku przyczynowego między przekazaniem przez OLAF informacji a poniesioną rzekomo szkodą. Dwa akty władz belgijskich, podjęte w sposób niezależny i dyskrejonalny: wszczęcie postępowania sądowego oraz przeszukanie i zajęcie dokumentów, powodują bowiem urwanie wszelkiego związku przyczynowego. Tylko to ostatnie zdarzenie stanowi bezpośrednią i decydującą przyczynę zarzucanej szkody. Zdaniem Komisji, gdyby nie przeszukanie, które leży w zakresie dyskrejonalnych uprawnień władz krajowych, nie byłoby niebezpieczeństwa naruszenia anonimowości informatorów skarżącego.

Jeżeli zdaniem skarżącego poniósł on w związku z przeszukaniem szkodę, odszkodowania winien żądać od państwa belgijskiego.

- 111 W odniesieniu, po drugie, do żądania odszkodowania z tytułu komunikatów prasowych i innych oświadczeń publicznych Komisja uznaje, że OLAF nie naruszył żadnej normy prawnej znajdującej zastosowanie wobec skarżącego, a zwłaszcza jego dobrego imienia. W szczególności w komunikacie z dnia 27 marca 2002 r. nie podano nazwiska żadnego dziennikarza ani tytułu żadnego czasopisma. Dopiero w komunikacie tygodnika „Stern” opublikowanym w dniu 28 marca 2002 r. przyznano, że pismo to jest w posiadaniu ujawnionych dokumentów, i podano nazwisko dziennikarza. Co więcej, w komunikacie z dnia 27 marca 2002 r. opisano w możliwie najbardziej neutralny sposób główny przedmiot wszczętego dochodzenia wewnętrznego. Nie ma tam żadnych twierdzeń nieprawdziwych albo nieproporcjonalnych. Twierdzenie, że rzecznik prasowy OLAF posunął się za daleko w swoich oświadczeniach, oznaczałoby pozbawienie tego urzędu prawa do publikacji komunikatów prasowych potwierdzających wszczęcie dochodzenia i informujących o ich przedmiocie. Dodatkowo Komisja zwraca uwagę, że OLAF nie wykroczył w sposób poważny i oczywisty poza granice przysługującego mu swobodnego uznania w stosunkach z mediami.
- 112 Poza tym Komisja twierdzi, że w każdym razie nie występuje żaden związek przyczynowy między komunikatem z dnia 27 marca 2002 r. a ewentualną szkodą dla dobrego imienia skarżącego. Zdaniem pozwanej, nawet jeśli przypuścić, że komunikat OLAF mógł od razu zostać zrozumiany w ten sposób, iż odnosi się do skarżącego, komunikat tygodnika *Stern* opublikowany następnego dnia przerwał wszelki związek przyczynowy.
- 113 W odniesieniu wreszcie do wniosków rzecznika praw obywatelskich Komisja zarzuca, że okoliczności faktyczne, na jakich oparł on swoje zalecenia z 2003 r. były odmienne od okoliczności przedstawionych przez Komisję Sądowi w niniejszej sprawie. Co więcej, stwierdzenie przez rzecznika przypadku niewłaściwego

administrowania nie jest równoznaczne z sądowym stwierdzeniem naruszenia przez Komisję praw skarżącego. W szczególności rzecznik nie zbadał, czy OLAF dopuścił się czynu stanowiącego wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej. Poza tym rzecznik zastosował inne zasady dotyczące ciężaru dowodu niż obowiązujące w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności pozaumownej na podstawie art. 235 WE i 288 akapit drugi WE. Rzecznik i sąd wspólnotowy stosują bowiem odmienne kryteria i metody oceny, odzwierciedlające różny charakter ich zadań.

- <sup>114</sup> IFJ uznaje, że OLAF w sposób oczywisty wykroczył poza przysługujący mu margines swobody lub oceny, przekazując belgijskim i niemieckim organom wymiaru sprawiedliwości informacje oparte tylko na pogłoskach i przypuszczeniach. Ocena ta winna była być dokonana z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia nr 1073/1999 oraz praw i wolności zainteresowanych.

- <sup>115</sup> Zdaniem interwenienta OLAF naruszył wolność prasy, prawo do ochrony życia prywatnego i mieszkania, traktat WE, europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, rozporządzenie nr 1073/1999 oraz szereg zasad postępowania.

#### — Ocena Sądu

- <sup>116</sup> Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, powstanie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty za bezprawne postępowanie jej organów w rozumieniu art. 288 akapit drugi WE zależy od spełnienia łącznie następujących przesłanek: bezprawności postępowania zarzucanego instytucji, rzeczywistego charakteru szkody oraz istnienia związku przyczynowego między tym postępowaniem a szkodą (wyrok Trybunału z dnia 29 września 1982 r. w sprawie 26/81 *Oleifici Mediterranei* przeciwko EWG, Rec. str. 3057, pkt 16, wyroki Sądu z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie T-175/94 *International Procurement Services* przeciwko Komisji, Rec. str. II-729, pkt 44,

z dnia 16 października 1996 r. w sprawie T-336/94 Efisol przeciwko Komisji, Rec. str. II-1343, pkt 30 i z dnia 11 lipca 1997 r. w sprawie T-267/94 Oleifici Italiani przeciwko Komisji, Rec. str. II-1239, pkt 20).

- 117 W odniesieniu do pierwszej z tych przesłanek orzecznictwo wymaga wykazania, że nastąpiło wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej będącej źródłem uprawnień dla jednostek (wyrok Trybunału z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie C-352/98 P Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji, Rec. str. I-5291, pkt 42). Jeśli chodzi o przesłankę wystarczająco istotnego naruszenia prawa, rozstrzygającym kryterium pozwalającym uznać ją za spełnioną jest oczywiste i poważne wykroczenie przez zainteresowaną instytucję Wspólnoty poza przysługujący jej zakres swobodnej oceny. W sytuacji, gdy instytucji tej przysługuje jedynie bardzo ograniczony zakres swobodnego uznania lub nie ma go ona wcale, jakiegokolwiek naruszenie prawa wspólnotowego może wystarczyć do wykazania, iż nastąpiło wystarczająco istotne naruszenie prawa (wyrok Trybunału z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie C-312/00 P Komisja przeciwko Camar i Tico, Rec. str. I-11355, pkt 54, i wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 Comafra i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-1975, pkt 134).

- 118 Jeśli chodzi o przesłankę związku przyczynowego, Wspólnota może ponosić odpowiedzialność jedynie za szkody wynikające w sposób wystarczająco bezpośredni z nieprawidłowego postępowania danej instytucji (wyrok Trybunału z dnia 4 października 1979 r. w sprawach połączonych 64/76 i 113/76, 167/78 i 239/78, 27/79, 28/79 i 45/79 Dumortier Frères i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 3091, pkt 21, i wyrok Sądu z dnia 13 lutego 2003 r. w sprawie T-333/01 Meyer przeciwko Komisji, Rec. str. II-117, pkt 32). Wspólnota nie jest natomiast zobowiązana do naprawienia każdej, nawet odległej, niekorzystnej konsekwencji postępowania jej organów (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Dumortier Frères i in. przeciwko Radzie, pkt 21).

119 W przypadku niespełnienia jednej z tych przesłanek skargę należy oddalić w całości, bez konieczności badania pozostałych przesłanek (wyrok Trybunału z dnia 15 września 1994 r. w sprawie C-146/91 KYDEP przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. I-4199, pkt 19 i 81, i wyrok Sądu z dnia 20 lutego 2002 r. w sprawie T-170/00 Förde-Reederei przeciwko Radzie i Komisji, Rec. str. II-515, pkt 37).

120 Zasadność poszczególnych argumentów podnoszonych przez skarżącego należy zatem zbadać w świetle przytoczonego wyżej orzecznictwa.

121 Na wstępie wypada stwierdzić, że ochrona życia prywatnego i mieszkania, wolność prasy, zasada domniemania niewinności oraz prawo do uczciwego procesu, będące prawami podstawowymi, są dla jednostek źródłem uprawnień podlegających ochronie sądów wspólnotowych. W tym zakresie skarżący zarzuca OLAF popełnienie dwóch czynów niedozwolonych różnej natury, które należy w związku z tym rozpatrzeć oddzielnie.

122 Po pierwsze, w odniesieniu do żądania naprawienia szkody wynikającej jakoby ze złożenia przez OLAF „zawiadomienia”, jak stwierdzono, decyzja co do dalszych działań dotyczących informacji przekazanych przez OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 należała do krajowych organów wymiaru sprawiedliwości, przy czym przekazanie tych informacji nie miało dla wspomnianych organów charakteru wiążącego (zob. pkt 70 powyżej). W związku z tym u podstaw szkody poniesionej rzekomo przez skarżącego leży postępowanie tych organów, które w ramach własnych kompetencji postanowiły wszcząć postępowanie sądowe i przeprowadzić czynności śledcze.

- 123 Poza tym skarżący nie wyjaśnia, w jaki sposób przekazanie krajowym organom wymiaru sprawiedliwości informacji o charakterze poufnym, którego to naruszenia skarżący nie zarzuca, mogło mieć szkodliwy wpływ na jego dobre imię lub wiarygodność zawodową.
- 124 W związku z powyższym skarżący nie wykazał wystarczająco bezpośredniego związku przyczynowego między przekazaniem przez OLAF na podstawie art. 10 ust. 2 rozporządzenia nr 1073/1999 informacji a zarzucaną szkodą.
- 125 Przesłanka odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty w postaci związku przyczynowego między zarzucaną szkodą a postępowaniem OLAF nie została więc w niniejszym przypadku spełniona, wobec czego żądanie odszkodowania dotyczące „zawiadomienia” złożonego przez OLAF należy oddalić, bez potrzeby badania spełnienia pozostałych przesłanek tej odpowiedzialności.
- 126 Po drugie, w odniesieniu do żądania naprawienia szkody wynikającej jakoby z komunikatów prasowych OLAF stwierdzić trzeba, że skarżący odsyła do projektu zalecenia rzecznika praw obywatelskich z dnia 10 czerwca 2003 r. oraz do jego zalecenia z dnia 20 listopada 2003 r. stwierdzającego przypadek niewłaściwego administrowania, wyciągając z tego wniosek, iż komunikat prasowy z dnia 27 marca 2002 r. stanowi „sam w sobie” „bezprawny akt administracyjny” oraz że komunikat prasowy z dnia 30 września 2003 r. jest kolejnym przypadkiem niewłaściwego administrowania, naruszającym zasadę proporcjonalności poprzez powtórzenie zarzutów zawartych w poprzednim komunikacie.

- 127 W kwestii tej trzeba w pierwszej kolejności stwierdzić, że zasada dobrej administracji, jedyna, której naruszenie jest tutaj zarzucane, nie stanowi sama z siebie źródła uprawnień dla jednostek (wyrok Sądu z dnia 6 grudnia 2001 r. w sprawie T-196/99 *Area Cova i in. przeciwko Komisji*, Rec. str. II-3597, pkt 43), z wyjątkiem sytuacji, gdy jest wyrazem uprawnień szczególnych, jak prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy w racjonalnym terminie, prawo do przedstawienia swojego stanowiska, prawo dostępu do dokumentów czy prawo do uzasadnienia decyzji w rozumieniu art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, proklamowanej dnia 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. C 364, str. 1), co nie ma miejsca w niniejszym przypadku.
- 128 Co więcej, kwalifikacja przez rzecznika praw obywatelskich postępowania OLAF jako „przypadku niewłaściwego administrowania” nie oznacza sama z siebie, że postępowanie to stanowi wystarczająco istotne naruszenie normy prawa w rozumieniu orzecznictwa. Ustanawiając instytucję rzecznika, traktat otwiera bowiem obywatelom Unii, a w szczególności urzędnikom i innym pracownikom Wspólnot, alternatywną drogę obrony ich interesów w stosunku do skargi do sądu wspólnotowego. Ta alternatywna droga pozasądowa odpowiada szczególnym kryteriom i niekoniecznie ma te same cele, co droga sądowa (wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2002 r. w sprawie T-209/00 *Lamberts przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich*, Rec. str. II-2203, pkt 65).
- 129 Trzeba również uznać, biorąc pod uwagę niezależność, jaką daje OLAF rozporządzenie nr 1073/1999, oraz interes publiczny, jakim jest informowanie społeczeństwa drogą komunikatów prasowych, że OLAF dysponuje zakresem swobodnego uznania w kwestii zasadności publikacji komunikatów dotyczących działalności dochodzeniowej oraz ich treści.
- 130 Ponadto analiza treści komunikatu z dnia 27 marca 2002 r. wskazuje, że jedyny mogący być przyczyną szkody akapit został sformułowany następująco:

„Według informacji, jakimi dysponuje [OLAF], jeden z dziennikarzy otrzymał szereg dokumentów dotyczących sprawy zwanej »sprawą notatki Van Buitenena«. Nie jest

wykluczone, że komuś z funkcjonariuszy OLAF (lub innej instytucji) wypłacono pieniądze w zamian za te dokumenty [...]”.

- 131 Przypuściwszy nawet, że osoby znające sprawę mogły odnieść to do osoby skarżącego, zarzuty te, sformułowane w sposób hipotetyczny i bez wskazania nazwiska skarżącego ani tytułu czasopisma, w którym jest on zatrudniony, nie stanowią oczywistego i poważnego naruszenia przez OLAF przysługującego mu zakresu swobodnego uznania. Ponadto to sam tygodnik *Stern* w komunikacie prasowym z dnia 28 marca 2002 r. wymienił nazwisko skarżącego. To nie OLAF zatem ujawnił tożsamość skarżącego w związku z prowadzonym dochodzeniem, lecz tygodnik *Stern*, w którym skarżący jest zatrudniony. Stąd szkód dla dobrego imienia i wiarygodności zawodowej związanych z ujawnieniem tożsamości skarżącego nie można zarzucać OLAF. W związku z tym sporny komunikat prasowy stanowi w żaden sposób wystarczająco istotnego naruszenia przez OLAF prawa wspólnotowego.

- 132 Natomiast komunikat prasowy OLAF z dnia 30 września 2003 r., opublikowany w związku z projektem zalecenia rzecznika praw obywatelskich z dnia 18 czerwca 2003 r., ma na celu złagodzenie zarzutów zawartych w komunikacie prasowym z dnia 27 marca 2002 r. Stwierdzono w nim, że:

„[...] dochodzenie OLAF w tej sprawie nie zostało zakończone, lecz do tej pory [OLAF] nie ma dowodów, że wręczenie pieniędzy rzeczywiście miało miejsce”. Stąd uznać można, że komunikat ten, podobnie jak poprzedni, nie stanowi wystarczająco istotnego naruszenia normy prawnej.

- 133 Do podobnego wniosku należy dojść w odniesieniu do oświadczenia rzecznika prasowego OLAF przytoczonego w czasopiśmie *European Voice* z dnia 4 kwietnia 2002 r., zgodnie z którym OLAF „dysponuje wstępnymi dowodami na to, że

wręczenie pieniędzy mogło mieć miejsce”, jako że ostrożne sformułowanie tego oświadczenia nie pozwala na stwierdzenie wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego. W odniesieniu do oświadczenia dyrektora OLAF złożonego na kanale Stern TV w dniu 24 marca 2004 r. skarżący nie przedstawił żadnych wskazówek pozwalających na ocenę jego treści.

134 Poza tym skarżący nie podniósł w skardze żadnych dalszych argumentów prawnych pozwalających stwierdzić, z jakiego powodu publikację komunikatów prasowych i inne oświadczenia publiczne OLAF należałoby uznać za „wystarczająco istotne naruszenie” normy prawnej.

135 Jak wynika z powyższego, skarżący nie wykazał w postępowaniu OLAF wystarczająco istotnego naruszenia prawa wspólnotowego mogącego przynieść mu szkodę. Stąd należy oddalić żądanie odszkodowania w odniesieniu do komunikatów prasowych i innych publicznych oświadczeń OLAF, bez potrzeby badania rzeczywistego charakteru i istoty zarzucanej szkody.

136 W związku z tym skargę o odszkodowanie należy oddalić w całości.

*W przedmiocie żądania udostępnienia dokumentów*

137 Skarżący wnosi do Sądu o nakazanie Komisji przedstawienia pełnej wersji „zawiadomienia” złożonego przez OLAF niemieckim i belgijskim organom wymiaru sprawiedliwości.

- 138 Przypomnieć trzeba w tej kwestii, że Komisja przedstawiła w postępowaniu przed Sądem pisma wystosowane do niemieckich i belgijskich organów wymiaru sprawiedliwości w dniu 11 lutego 2004 r. w wersji bez skrótów.
- 139 Stąd żądanie stało się bezprzedmiotowe, nie ma więc konieczności orzekania w tym zakresie.
- 140 Wobec powyższego skargę należy oddalić w całości.

### **W przedmiocie kosztów**

- 141 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrał sprawę, należy obciążyć go, poza jego własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję w tym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych, zgodnie z jej żądaniem.
- 142 Zgodnie z art. 87 § 4 akapit trzeci regulaminu interwenient, IFJ, pokryje własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Umarza się postępowanie w zakresie żądania przedstawienia dokumentów.**
- 3) **Skarżący zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję, w tym w postępowaniu w sprawie zastosowania środków tymczasowych.**
- 4) **International Federation of Journalists pokrywa własne koszty.**

Legal

Lindh

Vadapalas

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 października 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

H. Legal